

Táta

Jan Nedvěd

Rec: Často vrací se mí dětství, to jak stárnu, je to tak,
časy prázdnin kdesi na Sázavě, ohýnek a vlak,
a písničky, co naučil mě táta, na to si vždycky našel čas,
a máma věčně ustaraná, šedivá, to z nás,
a tóny levnejch kytar, pár akordů, nic moc,
a rozzářený dětský oči, jaký tajemství dovede bejt noc,
a mexikánský hranice a indiánská čest
a na každý, každý bezpráví výstřel nebo pěst.

1. A jen fotek pár a letmý dotyk mládí,
to když z beden vyndám rekvizity snů,
co už nevrátěj' se, jen tak mile hladí,
vracej' myšlenky mý zpátky,
kamsi na osadu do šťastnejch dětskejch dnů.
2. A je mi líto všech těch zatoulanejch ptáčat,
holek, kluků, na něž nikdo nemá čas,
přes den učeť' se a večer jenom stárnou,
aspoň v Boha věřit nebo v lásku,
v lásku k národu, či milovat svou vlast.
3. Ale když v době mizej', mizej' kdesi cíle
a mnozí zvykaj' si už na zpáteční vlak,
tak nikdo neví nic, jen přežít tyhle chvíle,
to pak se stejská všem, nejen ptáčatům,
a každej čeká na nějakej zázrak.
4. = 1.